

Arrest

nr. 339 798 van 20 januari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 26 september 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 4 augustus 2025 tot intrekking van het recht van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 november 2024 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar echtgenoot van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 27 mei 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing waarin met betrekking tot de aanvraag vermeld in punt 1.1. wordt gesteld "*dat alle wettelijke voorwaarden zijn vervuld en dat betrokkene in het bezit mag worden gesteld van de F-kaart met vermelding arbeidsmarkt onbeperkt*". Op 30 juni 2025 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 4 augustus 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing tot intrekking van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt het verblijf ingetrokken van:

(...)Aan de betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980:

“Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.”

Betrokkene bewaart het verblijfsrecht ivm haar Nederlandse echtgenoot op 27/05/2025 in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80. Ze werd op 30/06/2025 in het bezit gesteld van de F-kaart.

Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht op basis van haar vermeende Nederlandse echtgenoot, de genaamde N.J. (...) ((...)). Uit nader onderzoek blijkt echter dat betrokkene niet kan worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie.

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een huwelijksakte voorgelegd van een huwelijk voltrokken in Rwanda op 03/08/2023. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenoot blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.

Aanvankelijk heeft het parket van Antwerpen, afdeling Turnhout, op 05/06/2025 na grondig onderzoek een negatief advies gegeven mbt de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte. Dit advies werd gevolgd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Lille die op 23/07/2025 weigerde de huwelijksakte te erkennen en stelde:

“Er zijn in casu omstandigheden gebleken die aangeven dat er sprake is van een schijnhuwelijk:

Uit het geheel van omstandigheden blijkt immers dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van de gehuwde of als ouder van een Nederlands kind”. Wat dit laatste betreft werd ook de buitenlandse Rwandese geboorteakte van de zoon van betrokkene niet erkend.

Daarnaast werd betrokkene bij schrijven van 01.07.2025 in kennis gesteld van het voornemen van DVZ om haar verblijfsrecht in te trekken omdat haar huwelijk er enkel op gericht zou zijn haar een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen. Deze brief werd haar op 04/07/2025 betekend. In onze brief stond onder meer dat bij het nemen van een beslissing tot intrekking van haar verblijfsrecht rekening zou gehouden worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met het land van oorsprong.

Betrokkene heeft als antwoord op deze brief enkel 6 foto's doorgegeven:

- 2 ongedateerde foto's, zonder naamgegevens, zonder bijkomende context – afbeeldingen: 2 volwassen personen

- 4 gedateerde foto's, zonder naamgegevens, zonder bijkomende context waarvan:

o 1 foto met een volwassen man + kind op datum van 11/12/2024 (indien dit N.L. (...) zou zijn, zou het kind toen 6 maanden oud geweest zijn/op die datum waren U.D. (...) en N.L. (...) net in België (inreisstempel mevrouw: 27/10/2024) – verder geen andere foto's met een vermoedelijk kleinere Lucas noch van de zwangerschap of geboorte van het kind noch van meneer N.J. (...) met het kind in de periode voor het kind hier in België toegekomen is)

o 3 foto's van 2 volwassen personen

Er werd geen enkel stuk overgemaakt waaruit ook maar enigszins zou kunnen blijken dat zij en meneer N.J. (...) een duurzame leefgemeenschap nastreven. Er ligt ook geen document voor waaruit blijkt dat betrokkenen stappen hebben ondernomen bij de familierechtbank om hun huwelijk alsnog te laten erkennen.

Betrokkene staat sedert 22.11.2024 ingeschreven op hetzelfde adres als haar vermeende echtgenoot. Echter het louter feit dat zij samenwonen kan niet worden beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (Arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: “Hetgegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat ergeen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM”).

Gelet op het voorgaande erkent ook de Dienst Vreemdelingenzaken de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet, en dit op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht.

Uit het door het parket gevoerde onderzoek en de bovenstaande overwegingen blijkt dat minstens één der betrokken partijen niet de bedoeling heeft gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen (art. 18 IPR). De erkenning van

dit huwelijk zou ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Hoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt uit het door het parket en politiediensten gevoerde onderzoek het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40bis. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een EU-burger geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.

Voor zover betrokkenen zouden stellen dat de DVZ eerst het huwelijk zou hebben erkend en nu zou terugkomen op deze erkenning dient te worden opgemerkt dat het feit dat de DVZ reeds eerder een visum voor gezinshereniging en vervolgens een F-kaart toekende aan betrokkene op basis van haar huwelijk niet verhindert dat DVZ alsnog gebruik maakt van haar bevoegdheid overeenkomstig artikel 74/20 wanneer naderhand aan de hand van later aan het licht gekomen gegevens blijkt dat het verblijfsrecht werd toegekend op grond van frauduleuze verklaringen (RvV 240.055, 26.08.2020, punt 2.1.2 derde paragraaf). In casu werd het onderzoek van het parket naar de aard van de relatie pas afgerond op 25/06/2025 en de uiteindelijke weigering tot erkenning door de burgerlijke stand op 23/07/2025. Dit betreft een nieuw gegeven dat de DVZ niet bekend was op het moment dat het visum gezinshereniging en daaropvolgend de F-kaart aan betrokkene werd toegekend. Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Voor wat de gezinssituatie betreft kan vooreerst opgemerkt worden dat het feit dat rekening dient gehouden te worden met de gezinstoestand in dergelijke situaties tegenstrijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen. Immers, zoals reeds vermeld: het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en werd dus onder valse voorwendselen afgesloten. Betrokkene heeft ook geen enkel document overgemaakt welk tot een ander besluit zou kunnen leiden. Niettegenstaande kan met betrekking tot de gezinssituatie opgemerkt worden dat het afgesloten huwelijk niet werd erkend in België. De gezinssituatie spreekt dus voor zich. Verder verblijf in het kader van de vermeende relatie is dan ook achterhaald.

Betrokkene en haar vermeende echtgenoot hebben samen een kind, de genaamde N.L.N. (...), geboren op 13/05/2024 te Rwanda. Echter de geboorteakte die betrokkene heeft voorgelegd ter verwantschap met de vermeende vader bij zijn aanvraag gezinshereniging werd eveneens niet erkend door de burgerlijke stand van Lille op 23/07/2025. Dat betekent dat er in principe enkel een moederlijke afstamming is, gezien er niet langer een juridische band met de vermeende vader bestaat. Betrokkene heeft dus een kind met de Nederlandse nationaliteit die voorlopig nog geen verblijfsrecht van langer dan 3 maanden in België heeft. Zijn aanvraag gezinshereniging, ingediend op 22/11/2024, werd op 04/08/2025 geweigerd.

Wat betreft de duur van het verblijf, kwam betrokkene toe in België op 27/10/2024. Zij verblijft dus nog geen jaar /in België. Gezien betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft, is het niet onredelijk te stellen dat zij nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Rwandese maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval voert ze zelf geen elementen aan met betrekking tot het bestaan van sociale, culturele en familiale banden met haar herkomstland dewelke zich kunnen verzetten tegen de intrekking van haar verblijfsrecht.

Uit wat voorafgaat blijkt dat geen enkel element uit het administratief dossier of de door betrokkene aangebrachte stukken zich verzet tegen het intrekken van haar verblijfsrecht

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkene dient te worden gesupprimeerd.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Bij het nemen van dit bevel werd wel degelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980:

Van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk of van enig gezondheidsprobleem in hoofde van betrokkene welk een terugkeer naar Rwanda zou kunnen verhinderen is geen sprake.

Wat betrokkenes gezinstoestand betreft dient nogmaals te worden opgemerkt dat het huwelijk van betrokkene er enkel op gericht is haar een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen. Dergelijke huwelijken vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM nu zij niet tot doel hebben om een duurzame leefgemeenschap als echtgenoten op te bouwen. Een dergelijk huwelijk vormt dan ook geen beletsel voor het nemen van de huidige beslissing.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien zij haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven.

Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij licht haar eerste middel, in het licht van voormelde opgeworpen schending, toe als volgt:

“-j-

Verwerende partij trekt in de bestreden beslissing het verblijfsrecht van de verzoekster in en beveelt haar het grondgebied te verlaten, omdat volgens de verwerende partij de verblijfsvergunning werd verkregen met frauduleuze intenties, daar de huwelijksrelatie uitsluitend diende om de bepalingen van de vreemdelingenwet te omzeilen.

Verzoekster kan hier niet mee akkoord gaan.

-ij-

Verzoekster is van oordeel dat zij tot op heden dient te worden beschouwd als de echtgenote van een Unieburger en bijgevolg dus een familielid in de zin van de art. 40bis e.v. Vw. Omdat verwerende partij haar dit jaar erkende en een F-kaart met verblijfsrecht afgaf, had ze artikel 42quater Vw. moeten toepassen teneinde na te gaan of zij het verblijfsrecht al dan niet kon beëindigen. Hoewel er sprake is van een verworven recht voor verzoekster, aangezien het verblijfsrecht op 30 juni 2025 werd vastgesteld door de afgifte van een F-kaart, behoudt de verwerende partij de mogelijkheid om dit verblijfsrecht te beëindigen op grond van fraude.

Omdat verzoekster met een Nederlandse onderdaan is gehuwd, wordt zij als familielid van een EU-burger beschouwd. De huwelijksakte is niet vervalst volgens de bestreden beslissing en dus rechtsgeldig, maar de verwerende partij betwijfelt de oprechtheid van de intentie bij het sluiten van het huwelijk.

Voor zover de verwerende partij aangeeft dat verzoekster, op basis van de niet-erkenning van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Lille, nooit als familielid van een Unieburger kan worden aangemerkt, wordt opgemerkt dat de huwelijksakte zelf niet vals is bevonden en het huwelijk niet nietig is verklaard. Enkel een beslissing van de rechtbank dienaangaande geldt erga omnes en kan de de plano erkenning van de buitenlandse authentieke akte doorbreken. Verwerende partij heeft bijgevolg verkeerdelijk toepassing gemaakt van artikel 74/20 Vw. en geen aandacht besteed aan de bijzondere bepaling vervat in artikel 44 Vw..

In deze context wenst de verzoekster verwijzen naar het arrest van uw Raad nr. 273 110 van 23 mei 2022:

“Middels de thans bestreden beslissing wordt verzoeksters verblijfsrecht als familielid van een EU-onderdaan ingetrokken. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat deze beslissing wordt genomen in toepassing van artikel 74/20, § 2, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

De Raad treedt de verzoekster bij waar zij betoogt dat de verweerder in haar geval geen toepassing kon maken van artikel 74/20, §2, van de Vreemdelingenwet om haar verblijfsrecht in te trekken. De verzoekster genoot immers aanvankelijk een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, met name als echtgenote van de heer A.B.R., die de Duitse nationaliteit heeft. De verzoekster is derhalve, conform artikel 2, lid 2, onder a), van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), een begunstigde van de Burgerschapsrichtlijn. In de memorie van toelichting bij de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie

en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, wordt het volgende gesteld omtrent artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St., Kamer, 2015- 2016, DOC 54 1696/001, p. 9):“Om de wet van 15 december 1980 te verduidelijken en van het algemene rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” een algemene bepaling te maken, wordt een nieuwe titel gewijd aan de fraude ingevoegd en worden de bijzondere bepalingen inzake fraude in de artikelen 10ter, 11, 13, 15, 18 en 61/22 van de wet opgeheven dan wel aangepast, al naar het geval. Enkel de specifieke bepalingen met betrekking tot de begunstigden van richtlijn 2004/38 (artikel 42quater en 42septies), de asielzoekers (artikel 52), de begunstigden van een internationale bescherming (artikelen 55/3/1 en 55/5/1), de slachtoffers van mensenhandel (artikel 61/4) en de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (artikel 61/22) blijven van kracht als “*lex specialis*””. Aldus heeft de wetgever duidelijk gewild dat de begunstigden van de Burgerschapsrichtlijn niet onder het toepassingsgebied van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet vallen. Dat artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet een *lex generalis* betreft die (onder meer) de *lex specialis* met betrekking tot de begunstigden van de Burgerschapsrichtlijn onverlet laat, blijkt overigens ook duidelijk uit de bewoordingen “(b)ehoudens bijzondere bepalingen van de wet” in voormeld artikel 74/20, §2, zelve. De verzoekster kan tevens worden gevolgd waar zij aangeeft dat in haar geval desgevallend toepassing diende te worden gemaakt van artikel 44 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt: “§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden intrekken wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. § 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.” Dit artikel voorziet thans (na opheffing van het vroegere artikel 42septies van de Vreemdelingenwet) in de bijzondere bepaling om het verblijfsrecht van de Unieburgers en hun familieleden in te trekken wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. De verweerder kon derhalve geen toepassing maken van artikel 74/20, § 2, van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht van de verzoekster als familielid van een EU-onderdaan in te trekken.”

Een schending van artikel 74/20, § 2, van de Vreemdelingenwet is aangetoond.”

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij hierop als volgt:

“1.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.³ Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten.⁴

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.⁵

Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden. Immers, de bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Dit is in casu het geval. In de beslissing wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat het verblijf van verzoekster wordt ingetrokken in uitvoering van artikel 74/20 en een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet. In de paragrafen volgend wordt specifiek opgesomd welke elementen tot deze vaststellingen hebben geleid.

De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat zij de motieven kent, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Er wordt geen schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

2.

De beslissing tot intrekking werd genomen in toepassing van artikel 74/20, §2 Vreemdelingenwet.

“§2 Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde geeft de vreemdeling van wie het verblijf met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2 is geweigerd of ingetrokken het bevel om het grondgebied te verlaten.

§ 4. De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde specifieke controles uitvoeren of laten uitvoeren als er gegronde vermoedens zijn van fraude of van het gebruik van andere onwettige middelen.]¹ (eigen nadruk)

In de memorie van toelichting bij de wet van 4 mei 2016, die artikel 74/20 heeft ingevoegd in de Vreemdelingenwet, kan het volgende worden gelezen: “Het artikel 74/20 geeft het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” weer. Dit beginsel is door het Hof van Cassatie omschreven (zie het arrest van 6 november 2002 – Cass., 6 november 2002, J.T., 2003/16, nr. 6094, 310-314, of het arrest van 3 maart 2011 – www.cass.be).

Dit beginsel verbiedt elk bedrog of elke oneerlijkheid met het oogmerk te schaden of winst te behalen. Zo sluit een bedrieglijke gedraging, of een opzettelijke fout, uit dat de bedrieger sommige regels van het positieve recht die normaal van toepassing zijn en waaruit hij een voordeel zou halen, kan doen gelden. Annekatrien LENAERTS, referendaris bij het Hof van Cassatie, verduidelijkt dat dit algemene rechtsbeginsel uit twee bestanddelen bestaat: een foutieve gedraging (handeling of onthouding, opzettelijke oneerlijkheid of misleiding waarbij de werkelijkheid op een onjuiste manier wordt voorgesteld) en een intentie om te schaden (wil van de bedrieger om een onrechtmatig voordeel te halen uit de toepassing van een rechtsregel). Dit beginsel heeft als rechtsgevolg dat uit een bedrieglijke gedraging geen enkel recht kan voortvloeien⁶. Verder wordt in de memorie van toelichting bij de artikelsgewijze bespreking vermeld dat de desbetreffende artikelen van het ontwerp “passen in het kader van de invoeging in de wet van 15 december 1980 van een algemene bepaling inzake fraude” (Parl. St. Kamer, 2015-2016, DOC 54 1696/001, 34).

3.

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een huwelijksakte voorgelegd van een huwelijk voltrokken in Rwanda op 03.08.2023. De bestreden beslissing besluit dat:

“(…)”

Verder: “(…)” (eigen nadruk)

In het door verzoekende partij geciteerde arrest blijkt niet dat de situatie vergelijkbaar is aan huidig dossier waar de fraude wordt vastgesteld pas na het moment dat het visum gezinshereniging en daaropvolgend de F-kaart werd afgeleverd. Dat verweerder dus wel degelijk haar bevoegdheid overeenkomstig artikel 74/20 kan aanwenden wanneer naderhand aan de hand van later aan het licht gekomen gegevens blijkt dat het verblijfsrecht werd toegekend op grond van frauduleuze verklaringen. Zo oordeelde Uw Raad in arrest nr. 328.078 van 12.06.2025 dat:

“Het feit dat de verwerende partij reeds eerder een F-kaart aan de verzoekende partij toekende op basis van haar huwelijk, verhindert niet dat de verwerende partij alsnog gebruik maakt van haar bevoegdheid overeenkomstig artikel 74/20 wanneer naderhand aan de hand van later aan het licht gekomen gegevens blijkt dat het verblijfsrecht werd toegekend op grond van frauduleuze verklaringen. De Dienst Vreemdelingenzaken kon aldus terecht verwijzen naar de niet erkenning van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand naar aanleiding van een onderzoek wegens een vermoeden van schijnhuwelijk.” (eigen nadruk)

Verwerende partij heeft correct toepassing gemaakt van artikel 74/20, §2 Vreemdelingenwet.

In haar kritiek gaat verzoekster voorbij aan de kern van bestreden beslissing, namelijk dat het huwelijk werd afgesloten met het oog een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen welk ingaat tegen de openbare orde. De bepaling van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet staat net toe het verblijf te beëindigen als: “of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.” Verzoekster kan niet ontkennen dat zij in het bezit van haar F-kaart werd gesteld op grond van het afgesloten huwelijk terwijl na de afgifte van de F-kaart is gebleken dat dit huwelijk een schijnhuwelijk is.

Dat het Rwandees huwelijk voorheen wel werd erkend door verweerder nu haar een F-kaart werd afgeleverd staat de bestreden beslissing geenszins in de weg nu het artikel 74/20, §2 Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet in de intrekking van de machtiging tot verblijf die eerder werd toegekend op basis van valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Het middelonderdeel faalt."

3.3. Blijkens de voorliggende stukken, die niet ter betwisting staan en zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing, blijkt dat de verzoekende partij op 27 mei 2025 het verblijfsrecht bekwam in functie van haar Nederlandse echtgenoot en dat zij op 30 juni 2025 in het bezit werd gesteld van een F-kaart.

Middels de thans bestreden beslissing wordt het verblijfsrecht van de verzoekende partij als familielid van een EU-onderdaan ingetrokken. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat deze beslissing wordt genomen in toepassing van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

De Raad kan de verzoekende partij volgen in haar betoog dat de verwerende partij in de bestreden beslissing verkeerdelijk toepassing heeft gemaakt van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet, onder verwijzing naar het bestaan van een bijzondere bepaling artikel 44 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij genoot immers aanvankelijk een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, met name als echtgenote van de heer N.J., die de Nederlandse nationaliteit heeft. De verzoekende partij is derhalve, conform artikel 2, lid 2, a) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), een begunstigde van de Burgerschapsrichtlijn. In de memorie van toelichting bij de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, wordt het volgende gesteld omtrent artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.*, Kamer, 2015- 2016, DOC 54 1696/001, p. 9):

"Om de wet van 15 december 1980 te verduidelijken en van het algemene rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit" een algemene bepaling te maken, wordt een nieuwe titel gewijd aan de fraude ingevoegd en worden de bijzondere bepalingen inzake fraude in de artikelen 10ter, 11, 13, 15, 18 en 61/22 van de wet opgeheven dan wel aangepast, al naar het geval.

Enkel de specifieke bepalingen met betrekking tot de begunstigden van richtlijn 2004/38 (artikel 42quater en 42septies), de asielzoekers (artikel 52), de begunstigden van een internationale bescherming (artikelen 55/3/1 en 55/5/1), de slachtoffers van mensenhandel (artikel 61/4) en de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (artikel 61/22) blijven van kracht als "lex specialis"."

Aldus heeft de wetgever duidelijk gewild dat de begunstigden van de Burgerschapsrichtlijn niet onder het toepassingsgebied van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet vallen. Dat artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet een *lex generalis* betreft die (onder meer) de *lex specialis* met betrekking tot de begunstigden van de Burgerschapsrichtlijn onverlet laat, blijkt overigens ook duidelijk uit de bewoordingen "(b)ehoudens bijzondere bepalingen van de wet" in voormeld artikel 74/20, §2 zelve.

De verzoekende partij wijst tevens terecht op artikel 44 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden intrekken wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Dit artikel voorziet thans (na opheffing van het vroegere artikel 42septies van de Vreemdelingenwet) in de bijzondere bepaling om het verblijfsrecht van de Unieburgers en hun familieleden in te trekken wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

De verwerende partij kon derhalve *in casu* geen toepassing maken van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht van de verzoekende partij als familielid van een EU-onderdaan in te trekken.

Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet kan beschouwd worden als een familielid van een burger van de Unie, dat het huwelijk is aangegaan onder valse voorwendsels, dat de verzoekende partij de akte heeft voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te claimen, dat dit het frauduleus maakt, dat de verzoekende partij onrechtmatig beroep heeft gedaan op artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en zij zodoende eigenlijk nooit een familielid van de burger van de Unie is geweest gezien het huwelijk onrechtmatig werd afgesloten, wijst de Raad er evenwel op dat artikel 44 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 35 van de Burgerschapsrichtlijn (zie de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl.St.*, Kamer, 2016- 2017, DOC 54 2215/001, p. 33: “*Dit artikel is een omzetting van artikel 35 van richtlijn 2004/38/EG die de lidstaten toelaat de nodige maatregelen te nemen om een in deze richtlijn neergelegd recht in te trekken in geval van fraude. De minister of zijn gemachtigde zal het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid kunnen intrekken wanneer zij fraude hebben gepleegd*”).

Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, pt.48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, pt.21).

Artikel 35 van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt als volgt:

“Artikel 35

Misbruik van rechten

De lidstaten kunnen de nodige maatregelen nemen om een in deze richtlijn neergelegd recht in geval van rechtsmisbruik of fraude, zoals schijnhuwelijk, te ontzeggen, te beëindigen of in te trekken. Deze maatregelen zijn evenredig en zijn onderworpen aan de procedurele waarborgen van artikelen 30 en 31.”

Het Hof van Justitie heeft omtrent artikel 35 van de Burgerschapsrichtlijn de volgende uitlegging gegeven:

“Voorts kunnen de lidstaten overeenkomstig artikel 35 van richtlijn 2004/38 de nodige maatregelen nemen om een in deze richtlijn neergelegd recht in geval van rechtsmisbruik of fraude, zoals schijnhuwelijk, te ontzeggen, te beëindigen of in te trekken, vooropgesteld dat deze maatregelen evenredig zijn en zijn onderworpen aan de in die richtlijn neergelegde procedurele waarborgen (arrest Metock e.a., EU:C:2008:449, punt 75).

Betreffende de vraag of artikel 35 van richtlijn 2004/38 de lidstaten toestaat maatregelen vast te stellen zoals die welke in het hoofdgeding aan de orde zijn, moet worden vastgesteld dat het inreisrecht en het verblijfsrecht aan burgers van de Unie en aan hun familieleden worden verleend in het licht van hun individuele situatie.

De door de bevoegde nationale autoriteiten vastgestelde besluiten of maatregelen inzake een eventueel inreisrecht of verblijfsrecht op grond van richtlijn 2004/38 strekken er immers toe de individuele positie van een onderdaan van een lidstaat of van zijn familieleden vast te stellen uit het oogpunt van die richtlijn (zie in die zin, met betrekking tot de afgifte van een verblijfstitel op basis van een afgeleid recht, arresten Collins, C-138/02, EU:C:2004:172, punt 40; Commissie/België, C-408/03, EU:C:2006:192, punten 62 en 63, en Dias, C-325/09, EU:C:2011:498, punt 48).

Zoals uitdrukkelijk blijkt uit artikel 35 van richtlijn 2004/38, zijn de op grondslag van dat artikel 35 vastgestelde maatregelen onderworpen aan de procedurele maatregelen van de artikelen 30 en 31 van die richtlijn. Blijkens punt 25 van de considerans van deze richtlijn beogen deze procedurele waarborgen met name een hoog beschermingsniveau van de rechten van de burger van de Unie en zijn familieleden te verzekeren in geval van weigering van toegang tot of verblijf in een andere lidstaat.

Gelet op het feit dat richtlijn 2004/38 op individuele titel rechten toekent, zijn de beroepsprocedures bestemd om de betrokkene in staat te stellen omstandigheden en overwegingen in verband met zijn individuele situatie naar voren te brengen opdat hij voor de bevoegde nationale autoriteiten of rechters erkenning kan verkrijgen van het individuele recht waarop hij aanspraak kan maken.

Uit het voorgaande volgt dat de door de nationale autoriteiten op basis van artikel 35 van richtlijn 2004/38 vastgestelde maatregelen om een door deze richtlijn verleend recht te ontzeggen, te beëindigen of in te trekken, gebaseerd moeten zijn op een individueel onderzoek van het concrete geval.

Aldus kunnen de lidstaten aan familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat hebben en die houder zijn van een geldige, krachtens artikel 10 van richtlijn 2004/38 afgegeven verblijfskaart, niet het recht ontzeggen om zonder visum op hun grondgebied binnen te komen, als voorzien in artikel 5, lid 2, van deze richtlijn, indien de bevoegde nationale autoriteiten geen individueel onderzoek van het concrete geval hebben gemaakt. De lidstaten zijn dus gehouden een dergelijke verblijfskaart te erkennen voor de binnenkomst op hun grondgebied zonder visum, tenzij concrete aanwijzingen die verband houden met het betrokken individuele geval en die de slotsom rechtvaardigen dat er sprake is van rechtsmisbruik of fraude, ernstige twijfel doen rijzen over de authenticiteit van deze kaart en over de juistheid van de gegevens daarop (zie naar analogie arrest Dafeki, C-336/94, EU:C:1997:579, punten 19 en 21).

In dit verband heeft het Hof gepreciseerd dat voor het bewijs dat het om misbruik gaat, enerzijds een geheel van objectieve omstandigheden vereist is waaruit blijkt dat in weerwil van de formele naleving van de door de Unieregeling opgelegde voorwaarden, het door deze regeling beoogde doel niet werd bereikt, en anderzijds een subjectief element, namelijk de bedoeling om een door de Unieregeling toegekend voordeel te verkrijgen door kunstmatig de voorwaarden te creëren waaronder het recht op dat voordeel ontstaat (arresten Hongarije/Slowakije, C-364/10, EU:C:2012:630, punt 58 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en O. en B., EU:C:2014:135, punt 58).” (HvJ, McCarthy e.a., C-202/13, 18 december 2014, punten 48 - 54).

Het is dan ook duidelijk dat artikel 44 van de Vreemdelingenwet wel degelijk van toepassing is wanneer de verwerende partij, na de eerdere erkenning van het verblijfsrecht als familielid van de burger van de Unie, vaststelt dat dit verblijfsrecht door fraude werd uitgelokt. Dit geldt *in casu* des te meer nu aan de verzoekende partij wordt aangewreven dat zij een schijnhuwelijk aanging om het verblijfsrecht te verkrijgen. Het specifieke geval van schijnhuwelijken wordt immers uitdrukkelijk vermeld in artikel 35 van de Burgerschapsrichtlijn.

Een schending van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet is aangetoond.

3.4. Het betoog van de verwerende partij in de verweernota doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Waar zij stelt dat uit arrest nr. 273 110 van 23 mei 2022, waaruit de verzoekende partij citeert, niet blijkt dat de situatie vergelijkbaar is aan het huidig dossier waar de fraude wordt vastgesteld pas na het moment dat het visum gezinshereniging en daaropvolgend de F-kaart werd afgeleverd en de verwerende partij aldus wel degelijk haar bevoegdheid kan aanwenden overeenkomstig artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet wanneer naderhand aan de hand van later aan het licht gekomen gegevens blijkt dat het verblijfsrecht werd toegekend op grond van frauduleuze verklaringen, kan de Raad enkel vaststellen dat in voormeld arrest van de Raad, zoals in onderhavig dossier, ook wel degelijk sprake was van het vaststellen van fraude nadat het visum gezinshereniging en daaropvolgend de F-kaart werd afgeleverd, nu het in voormeld arrest ging om het goedkeuren van de visumaanvraag op 1 april 2016 en het afleveren van een F-kaart op 20 juni 2016, terwijl het negatief advies van de procureur des Konings inzake de erkenning van de huwelijksakte dateerde van 22 oktober 2018 en het weigeren van de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte door de ambtenaar van de burgerlijke stand van 23 oktober 2018. Met haar betoog in de verweernota toont de verwerende partij aldus niet aan waarom de situatie niet vergelijkbaar zou zijn.

Waar de verwerende partij nog wijst op het arrest nr. 328 078 van 12 juni 2025 wijst de Raad erop dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

Het betoog van de verwerende partij in haar verweernota dat de verzoekende partij voorbijgaat aan de kern van de bestreden beslissing, namelijk dat het huwelijk werd afgesloten met het oog op een verblijfsrechtelijk voordeel welk ingaat tegen de openbare orde, dat de bepaling van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet net toestaat het verblijf te beëindigen als “*of fraude gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf*”, dat de verzoekende partij niet kan ontkennen dat zij in het bezit van haar F-kaart werd gesteld op grond van het afgesloten huwelijk terwijl na afgifte van de F-kaart is gebleken dat dit huwelijk een schijnhuwelijk is, dat het huwelijk voorheen wel werd erkend nu haar een F-kaart werd afgeleverd de bestreden beslissing geenszins in de wet staat nu artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet in de intrekking van de machtiging tot verblijf die eerder werd toegekend op basis van valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten of fraude of andere onwettige middelen die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf, doet aan de vaststellingen in onderhavig arrest geen afbreuk. Met dit betoog gaat de verwerende partij eraan voorbij dat artikel 74/20, §2

van de Vreemdelingenwet als *lex generalis* de toepassing van artikel 44 van de Vreemdelingenwet als *lex specialis* onverlet laat.

3.5. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing. Een verder onderzoek naar de overige grieven in het eerste middel en het tweede middel is niet nodig.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 4 augustus 2025 tot intrekking van het recht van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER